

hvaliti se Bogu! Naši pradedi so bili svojčas veseli »aleluje«, ki jim je naznanjala boljše leto, kakor je bilo leto lakote.

Praviš, da bi jaz znorela od veselja, če bi prišla ob šmarničnem času k vam. Pa je tudi pri nas čudovito lepo pomladi in po vseh cerkvah v mestu.

Huda si, ker si me čakala o božičnih praznikih, in misliš, da me boš zastonj čakala tudi ob velikih počitnicah. Ne, Francika! Zdravnik je naročil mami: »Na kmete z Dragico!« Veš, od samega učenja sem vsa medla in suha. Pa pridem, pridem! Živijo! Povej Janku, da pojdeva na Robidnjak! Joj, to bomo letali in pasli krave in obračali pokošeno in se vozili na lojternicah! Ljuba Francika — kmalu kmalu te objame Tvoja

Dragica.

Lep pozdrav teti in stricu!

Črtomir Zorec: Vrabec.

ATENE so glavno mesto Grške že mnogo stoletij. V starem veku je vladal ondi »svet modrih«. Zborovali so na pobočju gore pod milim nebom, razpravljali in odločevali so o državnih zadevah ter sodili zločince.

Zgodilo se je, da je ravno ob času zborovanja »sveta modrih« preganjal jastreb malega vrabca, ki se je ves preplašen zaletel med zborovalce in se nemu izmed móž zamešal med gube oblačila. Mož pa je ves jezen zagrabil vrabca in ga vrgel ob tla, da se je drobno bitje takoj ubilo.

Drugi možje, to videč, so vstali in z gnusom rekli: »Kdo bi mogel sedeti s človekom, ki ravná tako kruto z živalmi. Ta ni sposoben, ne vreden, da sodi ljudi, ki jih privedó pred nas, da jih pravično sodimo.«

Nato je moral okrutnež oditi: godrnjal je pa: »Kaj ima vrabec s tem opraviti. Ali sodimo ljudi ali ptiče?«

Da, toda tudi z živalmi moramo imeti sočutje, če hočemo pravično in blagohotno soditi ljudi. Komur se žival ne smili, ta tudi s človekom ne bo ravnal plemenito.